

Sygn. akt IV CSK 219/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Nadleśnictwa S.
przy uczestnictwie D. L.

o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt IX Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik powołał przesłankę wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu tego przepisu jest takie zagadnienie, które ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga nie tylko jego sformułowania ale i przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych i istotności zagadnienia z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Ponadto skarżący powinien wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r. II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r. I CSK 326/07 nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r. II PK 98/05, OCNP 2006 r., nr 15 - 16, poz. 243). Dwa zapytania sformułowane przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadniają przyjęcia, że w sprawie mamy do czynienia z istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu wyżej przedstawionym.

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wyjaśniał już, że samo władanie nieruchomością w interesie zbiorowym (publicznym) nie świadczy jeszcze o braku możliwości uznania władztwa za posiadanie samoistne *in statu usucapiendi*. Wskazywał, że władanie przez Skarb Państwa cudzą nieruchomością, uzyskane w ramach sprawowania władztwa publicznego, może być posiadaniem samoistnym prowadzącym do zasiedzenia, ponieważ kwalifikacja władania, jako posiadania samoistnego, stanowiącego przesłankę zasiedzenia nieruchomości,

nie jest uzależniona od tego czy Skarb Państwa doszedł do władania rzeczą w ramach realizacji uprawnień władczych, o charakterze publicznoprawnym (*imperium*), czy też w wyniku działań mieszczących się w sferze stosunków cywilnoprawnych (*dominium*) lecz zależy wyłącznie od sposobu władania rzeczą. Aby posiadanie mogło być uznane za samoistne w rozumieniu art. 336 k.c. konieczne jest sprawowanie fizycznego władztwa nad rzeczą w taki sposób i w takim zakresie, jak czyni to właściciel (*corpus*) z jednoczesną wolą władania rzeczą dla siebie (*cum animo rem sibi habendi*). Podkreślał, że oddalenie wniosku nawet w razie spełnienia innych przesłanek zasiedzenia może nastąpić, ale tylko wtedy, gdyby z całokształtu okoliczności wynikało, że Skarb Państwa władał nieruchomością wyłącznie w interesie publicznym, jednocześnie manifestując, że jego czynności mają za przedmiot cudzą własność (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 410/14; z dnia 7 października 2015 r., I CSK 846/14; z dnia 4 listopada 2011 r., I CSK 126/11; z dnia 21 maja 2014 r., II CSK 458/13, nie publ.).

Wielość wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej materii oraz w zakresie okoliczności uzasadniających przyjęcie dobrej lub złej wiary posiadacza wskazuje na brak potrzeby wypowiedzania się przez Sąd Najwyższy kolejny raz.

W tej sytuacji należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z § 5 pkt 1 w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).